

Je po bouřce, je třeba sušit a sklízet seno, dokud je hezký

KADEŘÁVKŮV VZOROVÝ EKOSTATEK

Členitý terén v Chráněné krajinné oblasti Žďárské vrchy skýtá dobré podmínky pro chov ovcí, který v našich zemích na konci minulého století málem vymizel. Jana a Miroslav Kadeřávkovi si před více než dvěma desítkami let vybrali cestu z města na venkov. Po svatbě se rozhodli pro Českomoravskou vysočinu. Co k tomu vystudovaného chemika a porodní asistentku přimělo? Jistě v tom svou roli sehrála společenská situace, kdy po sametové revoluci vyšel zákon o půdě, díky němuž dostali zpět od družstva ve Věcově hospodářství: pole i nějakou techniku a vyplacený podíl. Ve městě by neměli být, proto byl směr z města nakonec celkem jasný.

Cesta na venkov

Paní Jana říká: „Potkali jsme se manželem v tanečních. Zprvu jsme si nepřípadali vůbec sympatičtí, ale potom jsme spolu začali chodit...“ Možná právě první překonávání jakýchsi antipatií a hledání porozumění je oba (on z velkoměsta, ona z vesnice) svedlo dohromady a vydrželi i při překonávání problémů a nástrah svého nového profesního oboru. Spíše více oborů – totiž: zemědělec, chovatel, opravář i rostlinář a poskytovatelka ubytování, uklízečka, kucharka, účetní, manažerka odbytu... Vše se museli naučit jen podle rad rodičů, nebo pomocí příruček a vlastních omylů. Vydali se také směrem ekologického hospodaření.

Do začátku je ve Věcově čekala k novému životnímu stylu také péče o děťátko a o babičku. To paní Jana zdravotnice zvládala dobře. Však se při příjezdu stačí rozhlédnout: nikde ani nepatřičné smítko! Vše – dvůr, stavení i místnosti k ubytování, zeleninová zahrádka – pečlivě uklizené a upravené. Možná to je praxí porodní „babičky“, kdy je čistota na prvním místě. Právě proto jí nevadí být u porodu jehňátek. I když ta širší povinnosti jí možná přinášela více stresu, než by chtěla. „Nyní už je

vše klidnější – syn vyrostl a začal s námi pracovat na statku a druhý syn se oženil...“ říká o současnosti. I když upřímně přiznává, že „generační spory a různé názory si musíme občas vyřikat... Asi je to všude stejné.“

Do života na vsi, do zemědělství, kde není snad nikdy nic definitivně hotovo, ani ne-

Na kuchyňské lince je připravený zvon pro kapličku

Místo odpočinku pro Kadeřávkovy i pro veřejnost

ní nic jisté – od vývoje počasí přes výšku dotací a počet hostů – se občas přimíchají také zdravotní komplikace. „Jsem šťastná, že jsme nyní s manželem zdraví – přiměřeně věku,“ říká Jana spokojeně.

Kadeřávkovi pečují nejen o ovce a koně, ale také o krajinu kolem sebe. Obnovili mokřad a ve svahu za statkem postavili zbrusu novou kapličku jako tradiční krajinný prvek. U kapličky je možnost usednout na lavici a trochu se zadumat nad životem.

V den naší návštěvy se stačilo porozhlédnout po krásě Žďárských vrchů a vršků a natáhnout vůni čerstvého sena, které přečkalo noční bouřku, ale znovu už prosychalo... Leckdy stačí potěšit se rozkvetlými kopretinami, pohlédnout na pasoucí se koně a problémy se zmenšují a je zase chuť je vyřešit.

Traktor a varhany

„K padesátinám jsem dostal traktor a varhany...“ tak mne s úsměvem uvítal pan inženýr Kadeřávek a trochu šokoval. Na varhany hraje v evangelickém kostele v Jimramově.

Po vysoké škole pracoval v cukrovaru a po svatbě se přistěhoval do Věcova k manželce a jejím rodičům. Pracoval ➡